

VAN GOD LOS

Pete Hautman

**VAN
GOD
LOS**

vertaald door Floortje Zwigman

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

ISBN 978 90 216 8536 6 / NUR 284/285

Oorspronkelijke titel: *Godless*

Verschenen bij: Simon & Schuster Books for Young Readers,
New York 2004

© Tekst: Pete Hautman 2004

Vertaling: Floortje Zwigman

Omslagontwerp: bij Barbara

Zetwerk: Perfect Service

© Nederlandse uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2024

Alle rechten voorbehouden.

Dit boek is gedrukt op papier met het FSC®-keurmerk. Zo blijven waardevolle bossen behouden.

Voor hen die hun eigen weg durven gaan

Dank aan Scott Anderson, Leslie Harris,
Dorothy Hautman en Sean McLoughlin,
voor hun watertorenverhalen

In den beginne was er de Oceaan. En de Oceaan was eenzaam.

I

Keihard op je bek geslagen worden is een unieke ervaring. Ik raad het iedereen aan die een beetje te brutaal, lomp of irritant is. Ik raad het ook iedereen aan die denkt dat hij slim genoeg is om *niet* op zijn bek geslagen te worden door iemand als Henry Stagg.

Brutaal, lomp en irritant, zo kon je mij omschrijven op de dag dat Shin (echte naam: Peter Stephen Shinner) en ik Henry tegen het lijf liepen onder de watertoren. Henry was in gezelschap van drie ondergeschikte jeugdcriminelen – Mitch Cosmo, Marsh Andrews en Bobby Dinges. Geen van allen waren ze bijzonder gevaarlijk wanneer je ze alléén tegenkwam, maar in een roedel? Dat was een ander verhaal.

‘Hé, Henry, hoe gaat-ie?’ zei ik, op de ruw-hartelijke toon waarvan ik me inbeelde dat hij die zou kunnen waarderen.

‘Wie hebben we daar? Jay-boy en Shinner?’ Henry kneep zijn ogen tot spleetjes, zijn gezicht een ruige kei van vijandigheid. Hij droeg zijn gebruikelijke outfit: afgetrapte cowboylaarzen, een spijkerbroek en een zwart T-shirt. ‘Wat doen *jullie* hier?’

‘Gewoon wat rondhangen,’ zei ik. Ik ging Henry zeker niet aan zijn neus hangen wat we daar *werkelijk* deden.

‘Met elkaar? Jullie moeten wel erg wanhopig zijn,’ zei hij.

En toen lachte hij. Bobby, Mitch en Marsh lachten ook. De drie dombo's. Ze keken naar Henry alsof hij het grootste wonder was dat ze ooit gezien hadden.

Ik moet toegeven dat Henry Stagg een interessant studie-object is. Hij is maar een meter zestig lang en zo mager als een straatkat, maar niemand zal over hem heen kijken. Hij is voortdurend in beweging, zo snel als een cobra en zo opgefokt dat je bang bent dat hij elk moment kan ontploffen. Henry heeft een lange geschiedenis van plotseling, zinloos geweld. Dat maakt hem zowel gevaarlijk als opwindend gezelschap. Gelukkig konden Henry en ik altijd goed met elkaar opschieten – dacht ik. Dat had er misschien mee te maken dat ik ongeveer twee keer zo breed ben als hij. Bovendien, schatte ik in, was ik zeker twintig keer zo slim.

‘Het kon erger,’ zei ik. ‘We zouden ook met *jullie* kunnen rondhangen.’ Ik lachte erbij, om hem ervan te verzekeren dat het maar een grapje was. Dat was het overigens niet.

Henry keek me onverschillig aan. ‘Hoezo hangen jullie *hier* rond?’

‘We werken aan een wetenschappelijke studie,’ zei Shin met zijn Shinny-stemmetje. Ik kreunde. Ik ben gewend geraakt aan Shins hoge, nasale stem, maar een jongen als Henry vliegt ervan in de gordijnen.

‘Een wetenschappelijke studie?’ deed Henry hem na, met een bibberende piepstem. ‘Ik dacht dat mietjes alleen geïnteresseerd waren in kleren en ballet.’

‘Ik ben geen mietje,’ zei Shin, zijn stem nog hoger. En ik dacht: Uh-oh.

‘Geen mietje?’ piepte Henry. Hij hief zijn armen hoog. Zijn knokige handen bungelden slap en verwijfd aan zijn polsen.

Shin kreeg door dat hij in de problemen zat: hij sloeg zijn

armen beschermend over zijn notitieblok heen en kroop in zijn schulp. (Daarover later meer.) Henry huppelde op zijn tenen heen en weer en zong: ‘Ik ben geen mietje, ik ben geen mietje, ik ben geen miet-je...’ Shin stond verstijfd naar de grond te staren. Henry liet zijn armen vallen en ging voor hem staan. Hij bracht zijn gezicht vlak bij dat van Shin en schreeuwde: ‘Is er iemand thuis?’

Shin zei niets. Henry’s kaakspieren spanden zich en de aderen in zijn nek klopten. Shin knipperde niet eens met zijn ogen. Als hij in zijn schulp gekropen is, kun je hem er met geen mogelijkheid uit wrikken, al steek je een rotje af in zijn oor. Pas als hij er klaar voor is, komt hij weer tevoorschijn.

Henry keek me aan. ‘Wat is er met hem aan de hand?’
‘Niets,’ zei ik.

‘Sla hem,’ zei Bobby. ‘Geef ’m een dreun.’

De dombo’s lachten alsof Bobby iets grappigs had gezegd. Henry staarde hen aan. Ondanks alles had Henry zijn regels. Het was niet zijn stijl om iemand te slaan die, noem eens wat, bewusteloos was. Hij zou nooit een klein kind afrossen, of een oud vrouwtje – in elk geval niet zonder goede reden. En hij voelde aan dat een in zijn schulp gekropen Shin even hulpeloos was.

‘Duw hem omver,’ stelde Marsh voor. ‘Kijken hoe stevig hij staat.’

Henry legde zijn handpalm tegen Shins borst en gaf een klein testduwtje. Shin wankelde, maar zijn innerlijke gyroscoop hield hem overeind. Henry begreep dat een hardere duw Shin zou doen vallen, maar hij besloot het niet te doen.

‘Wat is er met hem aan de hand?’ vroeg hij weer.

‘Hij doet soms gewoon zo.’

Marsh zei: ‘Wat een freak.’

‘Hij is geen freak,’ zei ik, want ik wist dat Shin alles hoorde.

Henry richtte zijn aandacht weer op mij. ‘Jullie zijn allebei freaks. Kijk eens naar jezelf. Hoeveel weeg jij wel niet?’

‘Achtentachtig kilo,’ antwoordde ik, en dat was ongelogen, als je rekening hield met mijn standaardaf trek van vijftien kilo.

‘Ik wed dat je zeker honderd kilo weegt. Je bent enorm.’

Ik wilde iets zeggen als: *Voor een magere rat als jij is iedereen enorm.* Maar in plaats daarvan staarde ik hem simpelweg aan.

En toen explodeerde mijn hoofd.

Zo voelde het tenminste. Ik zag de klap niet aankomen. Zijn vuist raakte me hoog op mijn linkerwang en even later lag ik plat op mijn rug in het natte gras omhoog te staren, langs Henry Staggs kwaaie kop naar de ronde buik van de watertoren, zilver blinkend tegen een blauwe lucht. Op de achtergrond hoorde ik de drie dombo’s lachen, en ik kon bloed proeven op de plek waar Henry’s harde knokkels mijn tanden in mijn wang hadden gedrukt, maar niets kon me afleiden van het beeld van die enorme zilveren tank.

‘Het leek wel een aardbeving toen je tegen de grond klapte,’ zei Henry terwijl hij over me heen leunde. Hij glimlachte gelukkig, zijn gezicht zo ontspannen als ik het nog nooit had gezien. Op de een of andere manier wist ik dat hij me niet meer zou slaan, tenminste, niet vandaag. De duivel die hem had doen uithalen, was tijdelijk verdoofd. We waren veilig.

Maar ik heb iets uit te leggen. Ik moet uitleggen waarom ik niet opsprong en die kleine gluiperd de grond in stampte. Omdat zijn vrienden achter hem stonden, zou je kunnen denken, maar dat was het niet. Ik weet niet eens zeker of ze

ingegrepen zouden hebben. De drie dombo's waren stompzinnige neanderthalers en ze verveelden zich te pletter. Het enige wat ze wilden was een adrenalineshot. Het maakte hun niet uit wie er in elkaar geslagen werd: ik, Henry, Shin of een van hen.

De ware reden dat ik Henry niet de grond in stampte, is heel simpel en ik schaam me er niet voor om het toe te geven: ik doe het in mijn broek voor hem. Ik weeg zeker veertig kilo meer dan Henry Stagg, ik ben twaalf centimeter langer, ik ben handig en ik ben snel. Ik kan een vlieg uit de lucht plukken. Iemand als Henry kan ik desnoods midden in de nacht aan. Maar Henry heeft iets wat ik niet heb.

Henry geeft er niet om wat er met Henry gebeurt.

En daarom kan hij me op mijn bek slaan en ermee wegkomen.

Toen ik naar hem opkeek, kon ik het in zijn ogen zien. Het kon Henry niets schelen. Ik had hem tegen de stalen pilaren van de watertoren kunnen meppen en zijn hoofd tot pulp kunnen slaan, Henry had het best gevonden. Hij zou gewoon met die harde, knokige vuisten blijven zwaaien – snijwonden, kneuzingen en pijn negerend – tot ik hem bewusteloos sloeg, en het zou hem helemaal niets kunnen schelen. Maar mij wel. Het kon mij heel veel schelen. En daarmee had Henry mij in zijn macht.

Ik respecteer macht. Zelfs de macht van iemand als Henry Stagg.

Stel dat je 's nachts over straat loopt en Shin en mij tegenkomt. Dit is wat je zou zien: twee donkere, dreigende silhouetten. Het ene is log en groot en lijkt geen nek te hebben. Dat ben ik. Het andere is slank, heeft losse gewrichten en haar dat alle kanten op steekt. Dat is Shin. Als je goed oplet,

zul je merken dat Shin en ik even lang zijn. De meeste mensen denken dat ik groter ben, maar dat is niet zo. Ik ben gewoon breder.

Kijk nog eens goed, nu we in het licht van een straatlantaarn lopen. Shin is degene met de lange vingers geklemd om een notitieboek van 20 bij 30 centimeter. Hij heeft er altijd een bij zich. Ik ben degene met de dikke lippen, de sproeten en de twaalf donkere haren tussen mijn wenkbrauwen. Alsof ik een halve aap ben. Weet je wie Orson Welles is? Ik lijk een beetje op hem. Als je niet weet wie Orson Welles is, laat dan maar. Zie mij maar als de grote dikke met de pruillippen.

Shin en ik hebben elkaar ontmoet in een computerklasje toen we tien jaar oud waren. Ik was daar de slimste leerling en Shin was de op één na slimste. Dat was de uitkomst van een formule die ik zelf bedacht had, op basis van kennis van X-Men-weetjes, game-prestaties en het vermogen met een stalen gezicht tegen leraren te liegen. Ik was goed in liegen en X-Men-weetjes, maar Shin kon beter gamen dan ik.

Shin en ik maakten die zomer samen een stripboek. We noemden het *De Leegte*. Het ging over een groep jongens die tegen aliens vchten op een planeet waar alle gebouwen konden denken en alle planten tanden hadden. Ik tekende de mensen, aliens en planten. Shin tekende de gebouwen, machines en cyborgs. Mijn tekeningen zaten altijd vol drama en actie; Shin hield zich bezig met de details.

We moesten wel beste vrienden worden.

Maar soms wou ik dat Shin niet was wie hij is. Zijn interesse in kleine beestjes, bijvoorbeeld, daar schaam ik me soms dood voor. De dag dat Henry Stagg me vloerde onder de watertoren, waren we op jacht naar slakken, of 'potigen',

zoals Shin ze graag noemt. Dat is de afkorting van ‘buikpotigen’, zoals je slakken noemt als je zo’n wetenschapsnerd bent als Shin. Hij had een terrarium ingericht – hij noemt het een ‘buikpodarium’ – en wilde het bevolken met een assortiment slijmerds.

Mocht je het je afvragen, de reden dat we slakken onder de watertoren zochten (in plaats van ergens anders) was dat slakken van vocht houden. Het was een droge zomer en de grond onder de toren is altijd vochtig door de lekkende tank. Het was niet werkelijk een wetenschappelijke studie. Shin zei dat alleen maar omdat hij denkt dat wetenschap heilig is. Hij roept de wetenschap aan alsof het de naam van God is. Alsof wetenschap ook voor Henry heilig zou moeten zijn.

Alles is logisch als je het eenmaal begrijpt.

Hoe dan ook, ik was blij dat we Henry tegenkwamen voordat we slakken hadden gevonden. Dat zou niet goed afgelopen zijn. Henry zou Shin waarschijnlijk hebben gedwongen ze op te eten. Escargots, sushistijl.

De reden dat ik maar doorklets over Henry Stagg en slakken is omdat deze gebeurtenis een keerpunt in mijn leven was – zo’n magisch moment waarop hoe je de wereld ziet voorgoed verandert. Dat is de andere reden waarom ik niet opsprong om die rat plat te slaan: ik had een religieuze ervaring. Ik lag op mijn rug, met hersenen als roereieren, en keek langs Henry omhoog naar de druipende zilveren bodem van de watertank, toen het tot me doordrong hoe belangrijk die toren was voor Saint Andrew Valley. Het was het grootste bouwwerk in de stad. Water uit die toren werd naar elk huis en elk bedrijf in de wijde omtrek geleid. Het water verbond ons allen. Het hield ons in leven.

Toen kwam ik op het idee dat de watertoren God was.

‘Water is Leven,’ zei ik terwijl ik omhoog staarde naar Zijn zilveren pracht.

Henry liep hoofdschuddend weg. ‘Jullie zijn allebei gestoord.’